

KORKEIMMAN HALLINTO-OIKEUDEN PÄÄTÖS

Antopäivä
31.1.2014
Taltionumero
237
Diaarinumero
3362/3/12

1 (6)

Asia Vaikeavammaiselle henkilölle järjestettävää kuljetuspalvelua koskeva valitus

Valittaja A

Päätös, jota valitus koskee

Helsingin hallinto-oikeus 17.10.2012 nro 12/0984/6

Asian aikaisempi käsittely

Helsingin kaupungin sosiaaliviraston viranhaltija on päätöksellään 27.2.2012 hylännyt A:n hakemuksen vammaispalvelulain mukaisesta kuljetuspalvelusta sillä perusteella, että häntä ei voitu pitää vammaispalveluasetuksen 5 §:n 1 momentissa tarkoitettuna vaikeavammaisena henkilönä. Päätöksen asiaselosteen mukaan A:lle oli puhelimitse 8.2.2012 tarjottu mahdollisuutta fysioterapeutin tapaamiseen ja mahdollisesti koematkaan julkisilla kulkuneuvoilla. A ei halunnut mahdollisuutta koematkaan, koska hän katsoi sen tarpeettomaksi ja mahdottomaksi toteuttaa.

Helsingin sosiaalilautakunnan toinen aikuispalvelujen muutoksenhakujaosto on päätöksellään 18.6.2012 (§ 89) pysyttänyt viranhaltijan päätöksen.

Hallinto-oikeuden ratkaisu

Helsingin hallinto-oikeus on valituksenalaisella päätöksellään hylännyt A:n valituksen.

Hallinto-oikeus on perustellut päätöstään seuraavasti:

Vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista annetun lain (vammaispalvelulaki) 8 §:n 2 momentin mukaan kunnan on järjestettävä vaikeavammaiselle henkilölle kohtuulliset kuljetuspalvelut niihin liittyvine saattajapalveluineen, jos henkilö vammansa tai sairautensa johdosta välttämättä tarvitsee palvelua suoriutuakseen tavanomaisista elämän toiminnoista.

Vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista annetun asetuksen (vammaispalveluasetus) 5 §:n 1 momentin mukaan kuljetuspalveluja ja niihin liittyviä saattajapalveluja järjestettäessä vaikeavammaisena pidetään henkilöä, jolla on erityisiä vaikeuksia liikkumisessa ja joka ei vammansa tai sairautensa vuoksi voi käyttää julkisia joukkoliikennevälineitä ilman kohtuuttoman suuria vaikeuksia. Pykälän 2 momentin mukaan kuljetuspalveluja ei järjestetä henkilölle, joka saa näitä palveluja muun lain nojalla.

Viranhaltijan 27.2.2012 tekemän päätöksen mukaan A:lle oli puhelimitse 8.2.2012 tarjottu mahdollisuus fysioterapeutin tapaamiseen ja mahdollisesti koematkaan julkisilla kulkuneuvoilla. Päätöksen mukaan A ei halunnut mahdollisuutta koematkaan, koska hän katsoi sen tarpeettomaksi ja mahdottomaksi toteuttaa. A on viranhaltijan päätöstä koskevassa oikaisuvaatimuksessaan todennut, että hän ei ollut kieltäytynyt fysioterapeutin käynnistä, vaan oli esittänyt kysymyksen koematkan suorittamisen järkevyydestä, kun hän talvioloissa tuskin pääsee edes 100 metrin päähän ja lähin pysäkki on 500 metrin päässä. A:n mukaan hän oli lisäksi todennut, että jos fysioterapeutin käynti on olennainen, niin fysioterapeutin voi toki lähettää hänen luokseen. A on valituksessaan vedonnut siihen, että hänelle ei ole annettu mahdollisuutta valvottuun koematkaan.

Vammaispalvelulain 11 §:n mukaan henkilön tarvitsemien vammaispalvelulain mukaisten palvelujen ja tukitoimien selvittämiseksi hänet voidaan osoittaa lääkärin tai muun asiantuntijan tutkimukseen. Asiakirjoista ilmenee, että A:lle oli varattu tilaisuus koematkan suorittamiseen fysioterapeutin kanssa julkisilla kulkuneuvoilla, mutta hän ei ollut halunnut sitä tehdä, koska koki sen tarpeettomaksi ja mahdottomaksi toteuttaa. A:n terveydentilasta esitetty selvitys huomioon ottaen ei ole kuitenkaan ilmeistä, että koematkan tekeminen olisi sinänsä ollut mahdotonta toteuttaa. Näin ollen ja kun A:n kyky käyttää julkisia kulkuneuvoja on tältä osin jäänyt selvittämättä A:n oman toiminnan vuoksi, jaosto on voinut hylätä hänen kuljetuspalveluhakemuksensa 18.6.2012. Jaoston päätöstä ei siten muuteta.

Käsittely korkeimmassa hallinto-oikeudessa

A on valituksessaan vaatinut, että hallinto-oikeuden päätös kumotaan. Lisäksi hän on vaatinut suullista käsittelyä itsensä kuulemiseksi ja oikeudenkäyntikulujensa korvaamista.

Viranhaltija oli soittanut A:lle helmikuussa 2012 ja tiedustellut tämän halukkuutta fysioterapeutin vierailulle ja koematkaan kuljetuspalvelutarpeen selvittämiseksi. A:n kyseenalaistettua koematkan järkevyyden erityisesti vaikeissa talviolosuhteissa on sosiaalivirasto katsonut tämän haluttomuudeksi saada kuljetuspalveluasiasia selvitettyksi. Kielteinen ratkaisu tehtiin siitä huolimatta, että A oli pyytänyt fysioterapeutin lähettämistä luokseen ja jäänyt odottamaan tarkempia ohjeita ja yhteydenottoa fysioterapeutilta. A ei ole kieltäytynyt missään vaiheessa koematkan tekemisestä tai varsinkaan fysioterapeutin tapaamisesta.

Asiassa on esitetty useita lääkärinlausuntoja, jotka osoittavat, ettei A pysty liikkumaan julkisia liikennevälineitä käyttäen ilman kohtuuttoman suuria vaikeuksia hoitaakseen arkipäiväisiä askareitaan.

Helsingin sosiaalilautakunnan toinen aikuispalvelujen muutoksenhakujaosto on antanut valituksen johdosta selityksen.

Asiakastietojärjestelmän muistiinpanojen mukaan viranhaltija oli soittanut A:lle 8.2.2012 ja kertonut hallinto-oikeuden päätöksestä palauttaa kuljetuspalveluasiasia uudelleen käsiteltäväksi. Samassa yhteydessä viranhaltija oli ehdottanut A:lle fysioterapeutin kotikäyntiä. A oli kuitenkin katsonut, ettei hän pysty talvikeleillä lähtemään pysäkillä. Viranhaltija oli 22.2.2012 soittanut A:lle ja kertonut ennakkollisesti tulevasta päätöksestä. A ei myöskään tässä yhteydessä nähnyt hyödylliseksi tavata fysioterapeuttia.

A:n kanssa ei ole voitu tehdä koematkaa. Hän on ollut tietoinen mahdollisuudesta koematkan tekemiseen. A:n kyky käyttää julkisia liikennevälineitä on tältä osin jäänyt selvittämättä. Jaoston päätös ei ole kuitenkaan perustunut ainoastaan tähän, vaan saatujen selvitysten mukaan A:lla ei ole niin vaikeaa toimintarajoitetta, että häntä voitaisiin pitää vaikeavammaisena henkilönä kuljetuspalvelujen suhteen.

A on antanut vastaselityksen.

Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisu

1. Korkein hallinto-oikeus hylkää A:n vaatimuksen suullisen käsittelyn toimittamisesta.
2. Valitus hylätään. Hallinto-oikeuden päätöstä ei muuteta.
3. A:n oikeudenkäyntikulujen korvaamista koskeva vaatimus hylätään.

Perustelut

1. Hallintolainkäyttölain 37 §:n 1 momentin mukaan asian selvittämiseksi toimitetaan tarvittaessa suullinen käsittely.

Hallintolainkäyttölain 38 §:n 1 momentin mukaan hallinto-oikeuden on toimitettava suullinen käsittely, jos yksityinen asianosainen pyytää sitä. Sama koskee korkeinta hallinto-oikeutta sen käsitellessä valitusta hallintoviranomaisen päätöksestä. Asianosaisen pyytämä suullinen käsittely voidaan jättää toimittamatta, jos vaatimus jätetään tutkimatta tai hylätään heti tai jos suullinen käsittely on asian laadun vuoksi tai muusta syystä ilmeisen tarpeeton.

A ei ole pyytänyt suullisen käsittelyn toimittamista hallinto-oikeudessa. Hän on täällä vaatinut suullisen käsittelyn toimittamista hänen itsensä kuulemiseksi. Asia on kuitenkin ratkaistavissa siinä kertyneen kirjallisen materiaalin perusteella. Tämän vuoksi ja kun otetaan huomioon hänen esittämänsä sekä kuljetuspalveluhakemuksen hylkäämisen perusteena olevat seikat, suullisen käsittelyn toimittaminen korkeimmassa hallinto-oikeudessa ei ole hallintolainkäyttölain 37 §:n 1 momentissa tarkoitetulla tavalla tarpeen asian selvittämiseksi.

2. Kun otetaan huomioon edellä ilmenevät hallinto-oikeuden päätöksen perustelut ja perusteluissa mainitut oikeusohjeet sekä korkeimmassa hallinto-oikeudessa esitetyt vaatimukset ja asiassa saatu selvitys, hallinto-oikeuden päätöksen muuttamiseen ei ole perusteita.

3. Asian näin päättyessä ja kun otetaan huomioon hallintolainkäyttölain 74 §, A:lle ei ole määrättävä maksettavaksi korvausta oikeudenkäyntikuluista korkeimmassa hallinto-oikeudessa.

Tätä kaikki asianomaiset noudattakoot.

Korkein hallinto-oikeus:

Pekka Vihervuori

Anne E. Niemi

Tuomas Lehtonen

Outi Suviranta

Janne Aer (t)

Asian esittelijä,
oikeussihteeri Henna Rintala

Jakelu

Päätös

A, maksutta

Jäljennös

Helsingin hallinto-oikeus

Helsingin sosiaalilautakunnan toinen aikuispalvelujen muutoksenhaku-
jaosto